

Johdanto

Vuonna 1984 perustettiin Vallankumouksellinen internationalistinen liike, joka ryhmitti ytimeksi maailman maolaiset vallankumoukselliset, jotka olivat määrätyneet taistelemaan sellaisen maailman puolesta, jossa ei ole riistoa eikä sortoa, ei imperialismia, maailman, jossa yhteiskunnan jakautuminen luokkiin on ylitetty – he taistelivat tulevan kommunistisen maailman puolesta. Liikkeemme perustamisesta lähtien olemme jatkaneet etenemistä ja tänään, Mao Zedongin satavuotisjuhlan yhteydessä, ymmärtäen syvästi velvollisuutemme, me julistamme kansainväliselle proletariaatille ja maailman sorretuille joukoille, että meitä opastava ideologia on marxismi-leninismi-maoismi.

Liikkeemme perustettiin Vallankumouksellisen internationalistisen liikkeen Julistuksen pohjalle. Marxilais-leninilaisten puolueiden ja järjestöjen toinen kansainvälinen konferenssi* vuonna 1984 hyväksyi julistuksen. Julistuksen aatteellisena pohjana on proletariaatin vallankumouksellinen ideologia, johon nojaten se käsitteli pääosin oikein vallankumouksellisten kommunistien tehtäviä eri maissa sekä maailman mitassa, kansainvälisen kommunistisen liikkeen historiaa ja muita elintärkeitä kysymyksiä. Tänään me vahvistamme Liikkeemme vankaksi perustaksi Julistuksen, jonka päälle rakennamme uutta selvyyttä ja syvempää ymmärrystä ideologiastamme sekä Liikkeemme vankempaa yhtenäisyyttä.

Julistus painottaa oikein “Mao Zedongin laadullista kehitystyötä marxismi-leninismien tieteessä” ja vahvistaa, että hän kohotti sen “uudelle vaiheelle”. Kuitenkin, käsitteen “marxismi-leninismi, Mao Zedongin ajattelu” käyttäminen Julistuksessamme heijasteli vielä puutteellista ymmärrystämme tästä uudesta vaiheesta. Viimeisen yhdeksän vuoden ajan Liikkeemme on käynyt pitkää, rikasta ja perusteellista keskustelua ja taistelua ymmärtääkseen syvemmin Mao Zedongin tekemän marxilaisuuden kehittämisen. Tämän saman kauden aikana Liikkeemme puolueet ja järjestöt sekä Vallankumouksellinen internationalistinen liike kokonaisuutena ovat osallistuneet vallankumoukselliseen taisteluun imperialismia ja taantumusta vastaan. Meille on ollut mitä tärkeintä Perun Kommunistisen Puolueen johtaman kansansodan antama edistynyt kokemus. Perun kansansota on onnistunut panemaan liikkeelle miljoonaiset joukot, se on lakaissut syrjään valtion monissa osissa maata ja pystyttänyt työläisten ja talonpoikien vallan näille alueille. Nämä edistykset, sekä teorian että käytännön alalla, ovat antaneet meidän entisestään syventää ymmärrystämme proletariaatin ideologiasta. Tällä perustalla voimme ottaa kauaskantoisen askelen, marxismi-leninismi-maoismin tunnustamisen marxilaisuuden uudeksi, kolmanneksi ja korkeammaksi vaiheeksi.

Marxilaisuuden uusi, kolmas ja korkeampi vaihe

Mao Zedong tutki vallankumouksen elintärkeitä kysymyksiä kaikilla aloilla tuottaen monia teesejä. Mutta maolaisuus ei ole vain Maon suurten edelleen kehittelyjen summa. Se on marxismi-leninismien kattava ja kaikinpuolinen kehitys uudeksi ja korkeammaksi vaiheeksi. Marxismi-leninismi-maoismi on yhtenäinen kokonaisuus; se on proletariaatin ideologia syntetisoituna ja kehitettynä uusiksi vaiheiksi, marxismista marxismi-leninismiksi ja lopulta marxismi-leninismi-maoismiksi, Karl Marxin, V.I. Leninin ja Mao Zedongin johdolla, proletariaatin ja ihmiskunnan luokkataistelussa, tuotannossa tieteellisissä kokeissa saavuttaman kokemuksen pohjalla. Se on voittamaton ase, joka tekee proletariaatille mahdolliseksi ymmärtää maailmaa ja muuttaa sitä vallankumouksen tietä. Marxismi-leninismi-maoismi on universaalisti soveltuva, elävä ja tieteellinen ideologia, joka kehittää alinomia ja jota alinomia rikastetaan soveltamalla sitä vallankumouksen tekemiseen

samoin kuin oppimalla ihmistiedon yleisestä edistymisestä. Marxismi-leninismi-maoismi on kaikkien revisionismin ja dogmatismien muotojen vihollinen. Se on kaikkivoipa, koska se on tosi.

Karl Marx

Karl Marx ensimmäisenä kehitti vallankumouksellisen kommunismin lähes 150 vuotta sitten. Läheisen asetoverinsa Friedrich Engelsin avustuksella hän kehitti kattavan filosofisen järjestelmän, dialektisen materialismin, ja havaitsi perustavat lait, jotka muovaavat ihmiskunnan historiaa.

Marx kehitti poliittisen taloustieteen, joka paljasti proletariaatin riiston ja kapitalistisen tuotantotavan sisäisen anarkian ja ristiriidat. Karl Marx kehitti vallankumouksellista teoriaansa läheisessä yhteydessä kansainvälisen proletariaatin luokkataisteluun ja palvelukseen sitä. Hän rakensi Ensimmäisen internationaalin ja kirjoitti yhdessä Engelsin kanssa *Kommunistisen manifestin* kera kaikuisan kutsunsa: "Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!" Marx kiinnitti suuresti huomiota vuoden 1871 Pariisin kommuuniin, proletariaatin ensimmäiseen suureen yritykseen vallata valtiolta, ja hän teki yhteenvetä sen opetuksista.

Hän aseisti maailman proletariaatin ymmärryksellä historiallisesta tehtävästään: poliittisen vallan valtaaminen vallankumouksen tietä ja tämän vallan – proletariaatin diktatuuriin – käyttäminen yhteiskunnallisten olosuhteiden muuttamiseen yhteiskunnan luokkajaon perustan hävittämiseksi.

Marx johti proletaarisen liikkeen taistelua opportunistia vastaan, joka pyrki rajoittamaan työläisten taistelun palkkaorjuuden olosuhteiden parantamiseen haastamatta orjuuden itsensä olemassaoloa.

Marxin kannan, näkökulman ja menetelmän muodostama kokonaisuus alettiin kutsua marxilaisuudeksi ja se edustaa ensimmäistä suurta virstanpylvästä proletariaatin ideologian kehityksessä.

V.I. Lenin

V.I. Lenin kehitti marxilaisuuden täysin uudelle vaiheelle johtaessaan Venäjän proletariaatin vallankumouksellista liikettä ja taistelua kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä revisionismia vastaan.

Valtavan muun antinsa ohella Lenin analysoi kapitalismin kehitystä korkeimmaksi ja viimeiseksi vaiheekseen, imperialismiksi. Hän näytti, että maailma oli jakautunut kouralliseen imperialistivaltoja ja suureen enemmistöön sorrettuja kansoja. Edelleen, hän osoitti, että imperialistivallat ovat jaksoittain pakotettuja ryhtymään sotaan uudelleenjakaakseen maailman keskenään. Lenin kuvaili aikakauttamme imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen kaudeksi. Lenin kehitti uudentyyppisen poliittisen puolueen, kommunistisen puolueen, proletariaatin korvaamattomaksi työkaluksi vallankumouksellisten joukkojen johtamisessa vallanottoon.

Tärkeimpänä ansionaan Lenin kohotti proletaarisen vallankumouksen teorian ja käytännön kokonaan uudelle tasolle johtaessaan proletariaattia poliittisen valtansa valtaamisessa ja

lujittamisessa, sen vallankumouksellisessa diktatuurissa ensimmäistä kertaa vuoden 1917 lokakuun vallankumouksen voitettua Venäjän tsarismiin.

Lenin kävi taistelua elämästä ja kuolemasta Toisessa internationaalissa aikansa revisionisteja vastaan, jotka olivat pettäneet proletaarisen vallankumouksen ja kutsuneet työläisiä puolustamaan imperialistihierroja etuja ensimmäisessä maailmansodassa.

Edelleen, "lokakuun kiväärit" ja Leninin taistelu revisionismia vastaan levittivät kommunistista liikettä kautta maailman yhdistäen sorrettujen kansojen taistelut maailman proletaariseen vallankumoukseen. Kolmas (eli Kommunistinen) internationaali muodostettiin.

Leninin kaikinpuolinen ja kokonaisvaltainen marxilaisuuden kehitys edustaa toista suurta harppausta proletaarisen ideologian kehityksessä.

Leninin kuoleman jälkeen Josif Stalin puolusti proletariaatin diktatuuria niin sisäisiä vihollisia kuin toisen maailmansodan ajan imperialistivalloittajia vastaan. Hän myös edisti sosialistista rakennus- ja muutostyötä Neuvostoliitossa. Stalin taisteli sen puolesta, että kansainvälinen kommunistinen liike hyväksyisi marxismi-leninismiin toiseksi suureksi virstanpylvääksi proletaarisen ideologian kehityksessä.

Mao Zedong

Mao Zedong kehitti marxismi-leninismiin uudelle ja korkeammalle vaiheelle johtaessaan useana vuosikymmenenä Kiinan vallankumousta, maailmanlaajuisia taisteluita modernia revisionismia vastaan ja, tärkeimpänä, löytäessään teoriassa ja käytännössä menetelmän vallankumouksen jatkamiselle proletariaatin diktatuurin aikana kapitalismin palauttamisen estämiseksi ja kommunismin etenemisen jatkamiseksi. Mao Zedong suuresti kehitti kaikkia kolmea marxilaisuuden osaa – filosofiaa, poliittista taloustiedettä ja tieteellistä sosialismia.

Mao sanoi, että "poliittinen valta kasvaa kiväärin piipusta". Mao Zedong kehitti kokonaisvaltaisesti proletariaatin sotatiedettä kansansodan teoriallaan ja käytännöllään. Mao opetti, että kansa, ei aseet, ovat ratkaisevia sodankäynnissä. Hän osoitti, että jokaisella luokalla on omat erityiset sodankäynnin muotonsa sekä erityinen luonteensa, erityiset tavoitteensa ja erityiset keinonsa. Hän havaitsi, että kaikki sotilaallinen logiikka voidaan kiteyttää periaatteeksi, että "sinä taistelet sinun tavallasi, minä minun tavallani", ja hän huomasi, että proletariaatin täytyy kehittää itselleen sotilaallinen strategia ja taktiikka, jotka hyödyntävät luokan hyviä puolia päästäessään valloilleen vallankumouksellisten joukkojen aloitekyvyn ja innokkuuden ja turvautuessaan niihin.

Mao asetti, että tukialueiden voittaminen ja poliittisen vallan järjestelmällinen pystyttäminen ovat avainasemassa, kun joukot päästetään valloilleen, kehitetään kansan aseellista voimaa sekä laajennetaan aaltomaisesti poliittista valtaa. Hän painotti tarvetta johtaa joukkoja vallankumouksellisten muutosten suorittamisessa tukialueilla sekä tarvetta kehittää tukialueita poliittisesti, taloudellisesti ja kulttuurisesti palvelemaan vallankumouksellisen sodan edistymistä.

Mao opetti, että puolue pitää kivääriä komennossaan eikä kiväärin saa koskaan sallia komentavan puoluetta. Puolue täytyy rakentaa välineeksi, joka on kykenevä aloittamaan ja johtamaan vallankumouksellista sotaa. Hän painotti, että vallankumouksen keskeinen

tehtävä on on poliittisen vallan valtaaminen vallankumouksellisen väkivallan keinoin. Mao Zedongin teoria kansansodasta on universaalisti soveltuva kaikissa maissa, vaikka tämä täytyykin soveltaa konkreettisiin olosuhteisiin kussakin maassa ja, erityisesti, ottaa huomioon vallankumouksen polkujen erot imperialistisissa maissa ja sorretuissa maissa.

Mao ratkaisi ongelman, kuinka vallankumous tehdään imperialismiin alistamassa maassa. Peruspolku, jonka hän asetti vallankumoukselle Kiinassa, edustaa mittaamattoman arvokasta panosta vallankumouksen teoriaan ja käytäntöön, ja se toimii oppaana vapautuksen saavuttamiselle imperialismiin sortamissa maissa. Tämä tarkoittaa pitkitettyä kansansotaa, kaupunkien piirtämistä maaseudulta, että taistelun pääasiallinen muoto on aseellinen taistelu ja joukkojen järjestäytymisen pääasiallinen muoto on puolueen johtama armeija, joka panee liikekannalle talonpoikaiston, erityisesti köyhät talonpojat. Edelleen tämä merkitsee agraarivallankumouksen suorittamista ja että rakennetaan kommunistisen puolueen johtama yhteisrintama, joka suorittaa uusdemokraattisen vallankumouksen imperialismia, feodalismia ja byrokraattista kapitalismia vastaan. Lopulta pystytetään proletariaatin johdolla vallankumouksellisten luokkien yhtynyt diktatuuri välttämättömänä alkusoihtona sosialistiselle vallankumoukselle, jonka on välittömästi seurattava vallankumouksen ensimmäisen vaiheen voittoa. Mao asetti teesin "kolmesta taianomaisesta aseesta" – puolueesta, armeijasta ja yhteisrintamasta –, jotka ovat korvaamattomia välineitä vallankumouksen tekemiselle jokaisessa maassa kyseisen maan erityisten olosuhteiden ja vallankumouksen polun mukaisesti.

Mao Zedong kehitti suuresti proletaarista filosofiaa, dialektista materialismia. Erityisesti hän painotti, että ristiriidan laki, vastakohtien ykseyden ja taistelun laki, on luontoa ja yhteiskuntaa hallitseva perustavanlaatuinen laki. Hän osoitti, että kaikkien asioiden ykseys ja samuus ovat väliaikaisia ja suhteellisia, kun taas vastakohtien välinen taistelu on lakkaamatonta ja ehdotonta, ja tämän vuoksi esiintyy perinpohjaisia murroksia ja vallankumouksellisia harppauksia. Hän mestarillisesti sovelsi tätä ymmärrystä teorian ja käytännön välisen suhteen analyysissä painottaen, että käytäntö on sekä ainoa lähde että äärimmäinen kriteeri totuudelle ja korostaen harppausta teoriasta vallankumoukselliseen käytäntöön. Tehdessään näin Mao edelleen kehitti proletaarista tietoteoriaa. Hän johti filosofian saattamista miljoonaisten joukkojen haltuun tehden tunnetuksi esimerkiksi, että "yksi jakaantuu kahdeksi" vastakohtana revisionistiselle teesille, että "kaksi yhdistyy yhdeksi".

Mao Zedong edelleen kehitti ymmärrystä, että "kansa ja yksinomaan kansa on liikkeellepaneva voima maailmanhistoriaa tehtäessä". Hän kehitti ymmärryksen joukkolinjasta: "otetaan kansanjoukkojen ajatukset (hajanaiset ja järjestelemättömät ajatukset) ja keskitetään ne (tutkimuksen kautta ne muutetaan keskitetyiksi ja järjestelmällisiksi ajatuksiksi), sitten mennään kansanjoukkojen luo sekä levitetään ja selitetään näitä ajatuksia siksi kunnes kansanjoukot omaksuvat ne ominaan, pidetään niistä kiinni ja muutetaan ne toiminnaksi ja näiden ajatusten paikkansapitävyys koetellaan tällaisessa toiminnassa." Mao painotti syvällistä totuutta, että aine voidaan muuttaa tietoisuudeksi ja tietoisuus aineeksi edelleen kehittämällä ymmärrystä ihmisen tietoisesta dynaamisesta roolista jokaisella ihmisen pyrkimysalalla.

Mao Zedong johti kansainvälistä taistelua hruštšovilaisten revisionistien johtamaa modernia revisionismia vastaan. Hän puolusti kommunistista ideologista ja poliittista linjaa moderneja revisionisteja vastaan ja kehoitti aitoja proletaarisia vallankumouksellisia eroamaan heistä ja muodostamaan puolueita maolaisten periaatteiden pohjalta.

Mao Zedong ryhtyi syväluotaavaan analyysiin kapitalismin palauttamisesta

Neuvostoliitossa ja tutki sosialismin rakentamisen puutteet samoin kuin myönteiset saavutuksetkin tuossa maassa. Samalla kun Mao puolusti Stalinin suuria ansioita, hän myös teki yhteenvedon Stalinin virheistä. Edelleen, hän teki yhteenvedon Kiinan sosialistisen vallankumouksen kokemuksista ja toistuvista kahden linjan taisteluista Kiinan Kommunistisen Puolueen sisälle pesiytyneitä revisionistisia päämajoja vastaan. Hän mestarillisesti sovelsi materialistista dialektiikkaa sosialistisen yhteiskunnan ristiriitojen analyysiin.

Mao opetti, että puolueen on näyteltävä etujoukon osaa – vallanottoa ennen, sen aikana ja jälkeen – johtaessaan proletariaattia historiallisessa taistelussa kommunismin puolesta. Hän kehitti ymmärrystä siitä, kuinka puolueen proletaarinen vallankumouksellinen luonne säilytetään käymällä aktiivista ideologista taistelua sen riveissä esiintyviä porvarillisia ja pikkuporvarillisia vaikutuksia vastaan, uudelleenkasvattamalla puolueen jäseniä ideologisesti, harjoittamalla kritiikkiä ja itsekritiikkiä sekä käymällä kahden linjan taistelua puolueessa esiintyviä opportunistisia ja revisionistisia linjoja vastaan. Mao opetti, että kun proletariaatti on kerran vallannut vallan ja puolueesta tulee johtava voima sosialistisessa valtiossa, ristiriidasta puolueen ja joukkojen välillä tulee tiivistynyt ilmaus ristiriidoista, jotka asettavat sosialistisen yhteiskunnan siirtymäksi kapitalismin ja kommunismin välillä.

Mao Zedong kehitti proletariaatin ymmärrystä poliittisesta taloustieteestä, itse tuotannon ristiriitaisesta ja dynaamisesta roolista ja sen keskinäissuhteesta yhteiskunnan poliittisen ja ideologisen päällysrakenteen kanssa. Mao opetti, että omistustapa on tuotantosuhteissa ratkaiseva mutta että sosialismin aikana täytyy kiinnittää huomiota siihen, että omistus on sosialistista niin sisällöltään kuin muodoltaankin. Hän painotti vuorovaikutusta sosialistisen omistustavan sekä kahden muun tuotantosuhteiden puolen välillä. Muut puolet ovat suhteet tuotannossa olevien ihmisten välillä sekä jakotapa. Mao kehitti leniniläistä ymmärrystä teesistä, että politiikka on tiivistynyt ilmaus taloudesta osoittaen, että sosialistisen yhteiskunnan aikana ideologisen ja poliittisen linjan oikeellisuus määrittää, omistaako proletariaatti todella tuotantovälineet. Vastaavasti hän osoitti, että revisionismin nousu tarkoittaa porvariston nousua, että kun otetaan huomioon sosialistisen taloudellisen perustan ristiriitainen luonne, kapitalistisen tien kulkijoiden olisi valtaaan päästessään suhteellisen helppoa kyhätä pystyyn kapitalistinen järjestelmä.

Hän kritisoi syvällisesti revisionistista tuotantovoimien teoriaa ja osoitti, että päällysrakenne, tietoisuus, voi muuttaa perustaa ja poliittisen vallan saadessaan kehittää tuotantovoimia. Kaikki tämä ilmaistiin Maon tunnuksessa, "tarttukaalla vallankumoukseen, edistäkää tuotantoa".

Mao Zedong aloitti ja johti suurta proletaarista kulttuurivallankumousta, joka edusti suurta harppausta eteenpäin kokemuksessa proletariaatin diktatuurin harjoittamiseksi. Sadat miljoonat ihmiset nousivat kukistaakseen kapitalistisen tien kulkijat, jotka olivat kehkeytyneet sosialistisen yhteiskunnan sisällä ja jotka olivat erityisesti tiivistyneet itse puolueen johtajistoon (sellaiset ihmiset kuin Liu Shaoqi, Lin Biao, Deng Xiaoping). Mao johti proletariaattia ja kansanjoukkoja haastamaan kapitalistisen tien kulkijat ja asettamaan hallitseviksi suuren enemmistön edut, katsomukset ja tahdon jokaisella alalla, jotka vielä sosialistisessäkin yhteiskunnassa olivat pysyneet riistävien luokkien ja heidän ajattelutapansa yksityisreservinä.

Kulttuurivallankumouksen suuret voitot estivät kapitalismin palauttamisen Kiinassa kymmenen vuoden ajaksi, ja ne johtivat suuriin sosialistisiin muutoksiin niin taloudellisessa perustassa kuin myös kasvatuksessa, kirjallisuudessa ja taiteessa, tieteellisessä tutkimuksessa sekä muissa päällysrakenteen osissa. Maon johdolla joukot kaivoivat pois

kapitalismia synnyttävän maaperän – esimerkiksi porvarillisen oikeuden sekä kolme suurta eroa kaupungin ja maaseudun välillä, työläisten ja talonpoikien välillä sekä henkisen ja ruumiillisen työn välillä.

Hurjan ideologisen ja poliittisen taistelun kulussa miljoonat työläiset ja muut vallankumoukselliset joukot syvensivät suuresti luokkatietoisuuttaan ja marxismi-leninismi-maoismin hallintaansa sekä voimistivat kykyään käyttää poliittista valtaa. Kulttuurivallankumous käytiin osana proletariaatin kansainvälistä taistelua, ja se oli harjoituskenttä proletaariselle internationalismille.

Mao käsitti dialektisen suhteen yhtäältä vallankumouksellisen johdon välttämättömyyden ja toisaalta vallankumouksellisten joukkojen kohottamisen ja heihin turvautumisen tarpeen välillä proletariaatin diktatuurin toteuttamiseksi. Tällä tavoin proletariaatin diktatuurin vahvistuminen oli myös proletaarisen demokratian laajinta ja syvintä harjoittamista tähänastisessa historiassa. Nousi sankarillisia vallankumouksellisia johtajia kuten Jiang Qing ja Zhang Chunqiao, jotka seisoivat joukkojen rinnalla ja johtivat heidät taisteluun revisionisteja vastaan ja jotka yhä kantoivat korkealla marxismi-leninismi-maoismin lippua katkeran tappion edessä.

Lenin sanoi, että “marxilainen on vasta se, joka laajentaa luokkataistelun tunnustamisen proletariaatin diktatuurin tunnustamiseen asti”. Suuressa proletaarisessa kulttuurivallankumouksessa saavutettujen mittaamattoman arvokkaiden opetusten ja edistysten johdosta tämä rajalinja on terävöitynyt entisestään. Nyt voidaan sanoa, että marxilainen on vasta se, joka laajentaa luokkataistelun tunnustamisen proletariaatin diktatuurin tunnustamiseen asti sekä tunnustaa, että koko sosialismin kauden ajan on objektiivisesti olemassaolevia luokkia, antagonistisia luokkaristiriitoja, porvaristo puolueessa ja että luokkataistelua on jatkettava koko proletariaatin diktatuurin ajan. Kuten Mao niin mahtavasti asetti, “selvyyden puute tässä kysymyksessä johtaa revisionismiin”.

Hua Guofengin ja Deng Xiaopingin johtaman vuoden 1976 vastavallankumouksellisen vallankaappauksen jälkeen tapahtunut kapitalismin palauttaminen ei mitenkään kumoa maolaisuutta tai suuren proletaarisen kulttuurivallankumouksen maailmanhistoriallisia saavutuksia ja järjestyttäviä opetuksia; pikemminkin tämä tappio vahvistaa Maon teesit sosialistisen yhteiskunnan luonteesta ja tarpeesta jatkaa vallankumousta proletariaatin diktatuurin aikana.

Selvästi suuri proletaarinen kulttuurivallankumous edustaa maailmanhistoriallista vallankumouksen kulta-aikaa, voitokasta huippuhetkeä maailman kommunisteille ja vallankumouksellisille. Se on katoamaton saavutus. Vaikka meillä on vielä kokonainen prosessi edessämme, tuo vallankumous jätti meille suuria opetuksia, joita jo sovellamme, kuten esimerkiksi huomio, että ideologinen muutos on välttämätöntä luokkamme vallanoton kannalta.

Marxismi-leninismi-maoismi: kolmas suuri virstanpylväs

Kiinan vallankumouksen kulussa Mao kehitti marxismi-leninismiä monilla merkittävillä aloilla. Mutta vasta suuren proletaarisen kulttuurivallankumouksen tulikokeessa ideologiamme otti harppauksen ja kolmas suuri virstanpylväs, marxismi-leninismi-maoismi, täysin kehittyi. Marxismi-leninismi-maoismin korkeammalta tasanteelta vallankumoukselliset kommunistit voivat ymmärtää edellisten suurten johtajien opetukset entistä syvemmin, ja itse asiassa jopa Mao Zedongin aiemmat edelleen kehittelyt saivat

syvemmän merkityksen. Tänään ilman maolaisuutta ei voi olla marxismi-leninismiä. Itse asiassa, maolaisuuden kieltäminen on itse marxismi-leninismien kieltämistä.

Jokainen suuri virstanpylväs proletariaatin vallankumouksellisen ideologian kehityksessä on saanut osakseen katkeraa vastarintaa ja on saavuttanut tunnustuksensa vasta kiihkeän taistelun ja vallankumoukselliseen käytäntöön soveltamisen kautta. Tänään Vallankumouksellinen internationalistinen liike julistaa, että marxismi-leninismi-maoismin on oltava maailmanvallankumouksen komentaja ja opas.

Sadat miljoonat proletarit ja maailman sorretut kansat ovat enenevässä määrin työnnetty taisteluun maailman imperialistista järjestelmää ja kaikkea taantumusta vastaan. Taistelutantereilla vihollista vastaan he etsivät omaa lippuaan. Vallankumouksellisten kommunistien on tartuttava universaaliin ideologiaamme ja levitettävä sitä joukkojen keskuuteen päästääkseen heidät valloilleen ja järjestääkseen heidän voimansa poliittisen vallan valtaamiseksi vallankumouksellisen väkivallan keinoin. Tämän saavuttamiseksi on kaikkialla perustettava maolaisia puolueita Vallankumoukselliseen internationalistiseen liikkeeseen yhtyneinä, olemassaolevia on vahvistettava tavoitteena valmistella, aloittaa ja käydä voittoon saakka kansansotaa vallan valtaamiseksi proletariaatille ja sorretuille kansoille. Meidän on kannatettava, puolustettava ja ennen kaikkea sovellettava marxismi-leninismi-maoismia.

Meidän on kiihdytettävä taisteluamme uudenlaisen marxismi-leninismi-maoismin pohjaavan Kommunistisen internationaalien muodostamiseksi. Maailman proletarinen vallankumous ei voi edistyä voittoon asti, ellei tuollaista asetta taota, sillä, kuten Mao Zedong opetti, joko me kaikki menemme kommunismin tai kukaan meistä ei mene.

Mao Zedong sanoi, että "marxilaisuus koostuu tuhansista totuuksista, mutta loppujen lopuksi ne kaikki kiteytyvät yhdeksi: on oikein kapinoida". Vallankumouksellinen internationalistinen liike pitää kansanjoukkojen kapinointia lähtökohtanaan ja kutsuu proletariaattia ja vallankumouksellisia ympäri maailman omaksumaan marxismi-leninismi-maoismin. Tämä vapauttava partisaani-ideologia täytyy viedä proletariaatin ja kaikkien sorrettujen luokse, koska se yksin voi mahdollistaa, että joukkojen kapina pyyhkäisee sivuun tuhansien vuosien luokkariiston ja synnyttää uuden, kommunistisen maailman.

Kohottakaa marxismi-leninismi-maoismin suuri punainen lippu!

26.12.1993